

lane Mart oli sääl. Kui lugemine mõddas, hakkas Maret kodu minema. Mardil oli seesama tee, sest tema teenimise koht oli Oru talu ligidal. Seal hakkasid nad kahekesete juttu ajama ajaviitmiseks, sest tee oli enam kui kolm versta pikk.

„Möh Maret, kuda käsi käib?“ küsis Mart, kui Maretit járele oli jõudnud.

„Ole terve küsimäst!“ vastas Maret.
„Praegu ei wöi kaewata ühti.“

„Eks ole täna wåga ilus kewadene ilm?“ ütles Mart.

„Ilus küll,“ vastas Maret.

„Kas wiljad Seal kõik ju maha külitud?“ küsis Mart.

„Jah, juba see töö kõik tehtud,“ oli vastus.

„Kas tead, Maret?“ sõnuteses Mart.

„Mis asja?“ küsis Mart.

„Seda mis mull sulle on ütelda?“ lisas Mart juure.

„Kust mina wöin seda teada!“ ütles Maret.

„Mina armastan sind,“ hüüdis Mart, kelle hääl värismema lõi.

„Üra nalja tee,“ ütles Maret ja lõi näost tulipunaseks.

„Ei ma tee nalja, Maret,“ hüüdis Mart.
„Mul on päris tõsine lugu käes. Waata, Maret, mul on nõuu naest wöötta. Ma olen küll teise mehe sulane, aga ma teenin nii palju, et me mõlemad wöime leiba saada. Mina ei ole mitte laisk inimene; aga kës tööd tahab teha, see saab ikka súua. Sina Maret oled küll peremehe tütar, aga kui sa mind ka armastad siis loodan, et sa mind vasta wöötad omale meheks. Möh, Maret, mis sa ütled selle pääle?“

Mart oli ilus mees, seda peab ütlema. Täbli töömees oli ta ka, seda teadis terve kula. Häå südamega inimene oli ta niisama, seda teadis jälle igaüks. Ei olnud ta ka rumal mee, see oli niisama igaühel tuttav. Kõik see pidi ju ka oma jagu iga noore tütarlapse südamesse möjuma. Goodik ega